

Иван Вазов

Нощната музика

Аз дремях. И някаква химна небесна
се чуваше. Звукове райски, свети
унасяха мойте крилати мечти
в предели неземни, във област чудесна.

И тоз свят бе нов свят и нямаше край.
И сенки въздушни край мене летеха
с крила на силфиди, с лазурена дреха,
цветущи и красни, кат ангели в рай.

И ази бях странен в тез крайща далеки
и таз химна нова не бях чувал аз,
и станах на облак, и плувах без глас,
и срещах се в пътя със нимфите леки.

И фърках в блаженство, и чудех се сам.
И всичко туй мислях за райско виденье;
а нимфите бягаха мили, замени
и поздрав любовен ми прасяха там.

И повеч, и повеч познавах ги ази,
по техния поглед, усмивка, игра,
и виках: „Фелица!“ и шъпнях: „Зихра!“
и исках да бацна крила им тогази.

Но аз се разбудих сред таз чудна гледка.
Навън по полето отдавна бе нощ;
а райската музика чуйше се йощ
от тихата стая на мойта съседка.

Хисар, 14 юли 1882

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Преслав Марков

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9711>]